

Κυριακή τοῦ Ἄσώτου (Λουκ. ιε´,11-32)
4 Φεβρουαρίου 2007

Στὸ ἐρώτημα ποὺ θὰ μπορούσε νὰ διατυπωθεῖ γιὰ τὸ πῶς ἐπιτυγχάνεται ἡ σωτηρία μας, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τῆ σημερινῆ Εὐαγγελικῆ παραβολῆ τοῦ ἄσώτου υἱοῦ, θὰ λέγαμε ἀπλᾶ πῶς στηρίζεται ἐπάνω στὴν μετάνοια καὶ τὴν ἀγάπη. Στὴν μετάνοια, ποὺ εἶναι δικό μας ἔργο, καὶ στὴν ἀγάπη, ποὺ εἶναι ἡ κορυφαία ἰδιότητα τοῦ Θεοῦ.

Καὶ γιὰ τὰ δύο ἐτοῦτα σπουδαῖα πράγματα ὁμιλεῖ τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο. Δηλαδή γιὰ τὸν νέο ἄνθρωπο, ποὺ ξεκινάει νὰ ζήσει μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρικὴ ἐστία· γιὰ τὶς ταλαιπωρίες του, ποὺ ἦλθαν μετὰ τὰ γλέντια καὶ τὰ ξεφαντώματα, καθὼς ἡ παρουσία του εἶχε ἐξανεμιστεῖ· γιὰ τὸ κατάντημά του.

Καὶ ἐκεῖ ἀκριβῶς βρίσκει τὸ κουράγιο νὰ μαζέψει τὰ κομμάτια τῆς ψυχῆς του· νὰ συναισθανθεῖ τὸ λάθος του· ν' ἀναπολήσει τὴν πατρικὴ ἀγκαλιά· νὰ μετανοήσῃ γιὰ τὸ λάθος του καὶ νὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὸ γυρισμό.

Ἐτοῦτος λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος, συναισθανόμενος τὸ ὀλέθριο σφάλμα του καὶ μετανιώνοντας, βρῆκε τὴ λύση στὸ γυρισμό. Μ' αὐτὴ δὲ τὴν ἐπιστροφή ξανακέρδισε τὴν ἀγάπη τοῦ Πατέρα, ποὺ τοῦ παρέχει τὴ σωτηρία καὶ τὴ διάσωσή του.

Στὸν κόσμον μας σήμερα, συνεχῶς περιπλανῶνται οἱ διάφοροι ἄσωτοι. Κι αὐτοὶ δὲν εἶναι ξένοι καὶ ἄγνωστοι σ' ἐμᾶς. Εἴμαστε ἐμεῖς, ποὺ συνεχῶς προσπαθοῦμε νὰ φεύγουμε μακριὰ ἀπὸ τὴν προστασία καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ποῦ πᾶμε ὅμως, τὸ ξέρουμε; Ὅχι! Μονάχα βλέπουμε τὴ φυγὴ ὡσὰν λύση καὶ μάλιστα εὐχάριστη. Πόσο ἀνόητα καὶ ἐπιπόλαια σκεπτόμαστε, γιὰ τὸ δὲν ὑποπτευόμαστε πῶς πίσω ἀπὸ τὴν παροδικὴ καὶ ἐπίπλαστη εὐχαρίστηση, κρύβεται ἡ ὀδύνη καὶ ἡ πτώση.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο δὲ εὐρισκόμενοι, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐμφιλοχωρήσῃ ἡ ἀπόγνωση. Καὶ τότε ἀναστέλλονται οἱ ὑγιεῖς ἠθικὲς δυνάμεις ποὺ ἐσωτερικὰ δημιουργοῦν τὴν ἀπαραίτητη δυναμικὴ γιὰ σωτήριες ἀποφάσεις.

Καὶ τότε προβάλλουν οἱ δῆθεν ἀντιρρήσεις, βουνὰ πελώρια μπροστά μας, ποὺ κρύβουν τὸ φῶς καὶ σκοτεινιάζουν τὴν ἐλπίδα. Ποῦ πᾶς τώρα, γιὰ σένα δὲν ὑπάρχει λύση. Τὸ δικό σου κατάντημα καὶ τὰ βαριὰ παραπτώματά σου ὁ Θεὸς δὲν θὰ σοῦ τὰ συγχωρήσῃ· θὰ σὲ ἀπορρίψει ὡς ἁμαρτωλό!

Τὸ πόσο λάθος εἶναι ὀλόκληρη αὐτὴ ἡ σκέψη καὶ πόσο ταυτόχρονα ἐπικίνδυνη, τὸ

βλέπουμε στην παραβολή τοῦ ἀσώτου τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ νέος αὐτὸς ἄνθρωπος μέσα στην πτώση του, ξεπερνώντας τὰ ἐμπόδια τῆς ἄγονης λογικῆς, βρῆκε τὴ λύση στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατέρα.

Ὁ τρόπος αὐτὸς γιὰ ὅλους μας εἶναι καὶ ἐφικτὸς καὶ ἀνοικτός. Ἀρκεῖ νὰ κάνουμε τὸ πρῶτο δικό μας βῆμα. Ἐνα βῆμα μικρὸ καὶ δειλὸ δικό μας, πολλαπλάσια τὰ βήματα τοῦ Θεοῦ! Ξεκίνημα δικό μας γιὰ τὸ γυρισμό, ἀνοικτὴ ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν ἀντάμωση!

Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ κάνει αὐτὴ τὴν ἀντάμωση οὐσιαστικὴ, εἶναι ἡ δική μας ὁμολογία τοῦ σφάλματος διὰ τοῦ «ἡμαρτον». Γιὰ ν' ἀκουστεῖ στὴ συνέχεια ὁ θεϊκὸς λόγος τῆς συγγνώμης· «Παιδί μου συγχωροῦνται τὰ λάθη σου!».

Μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες εἰσερχόμαστε στὴ μεγάλη Τεσσαρακοστὴ, στὴν περίοδο τῆς νηστείας, τῆς μετανοίας, τῆς ἐπιστροφῆς. Γι' αὐτὸ ἐτοιμάζοντάς μας ἡ Ἐκκλησία, μᾶς προβάλλει αὐτὲς τὶς Κυριακὲς κατάλληλα Εὐαγγελικὰ κείμενα ποῦ ὁμιλοῦν ἀκριβῶς γι' αὐτές.

Ἔχουμε λοιπὸν μπροστά μας ἀρκετὸ χρόνο νὰ σκεφτοῦμε μιλώντας στὸν ἑαυτό μας. Θὰ διαπιστώσουμε τότε τὰ λάθη μας, τὶς ἀμαρτίες μας καὶ τὶς πτώσεις μας. Αὐτὰ ὅλα τὰ κακὰ καὶ ὀλέθρια, ποῦ προσβάλλουν τὸ Θεὸ καὶ ἀπαξιώνουν τὴν ἀγάπη Του.

Τί πρέπει ἐμεῖς νὰ κάνουμε, ὡσὰν παιδιὰ Του; Ξεκινώντας ἀπὸ τὴν ἀγάπη Του, ποῦ εἶναι ἀπέραντη καὶ ἀξόδευτη, νὰ μετανοιῶνουμε, νὰ ζητήσουμε συγγνώμη, καταθέτοντας ὅλο τὸ βάρος τῶν ἀμαρτιῶν μας στὸ μυστήριό τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως μὲ ταπείνωση καὶ βαθειὰ συναίσθηση γιὰ τὸ χάλι μας.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ ἄσωτος υἱὸς εἶναι ὁ δικός μας ἄνθρωπος, ἴσως ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός μας. Ποῦ φεύγει μὲ ἀγωνία νὰ ζήσει τὴ ζωὴ του· ποῦ βιώνει «τὶς χαρές», οἱ ὁποῖες τελικὰ γίνονται βρόγχος καὶ τὸν πνίγουν. Ποῦ ὅμως συγκλονισμένος καὶ μετανοιωμένος γυρνᾷ στὸν Πατέρα, γιὰ τὴν ἀγάπη Του τὸν κέρδισε.

Ἐμεῖς, ἂν καθημερινὰ βιώνουμε ὅλη ἐτούτη τὴ διαδρομὴ τοῦ ἀσώτου· ἂν διερχόμαστε μέσα ἀπὸ τὶς ὀδυνηρὲς ἐμπειρίες, τότε μὴ μείνουμε μόνο σ' αὐτές. Νὰ κάνουμε καὶ ἐμεῖς τὸ ἐπόμενο βῆμα, παίρνοντας τὸ δρόμο γιὰ τὸ σωτήριο γυρισμό.

Θὰ δώσουμε χαρὰ στὸ Θεὸ Πατέρα καὶ στὸν ἑαυτό μας τὴν εὐκαιρία νὰ νοιώσει γιὰ πάντα τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία.

Άρχιμ. Ν.Π.